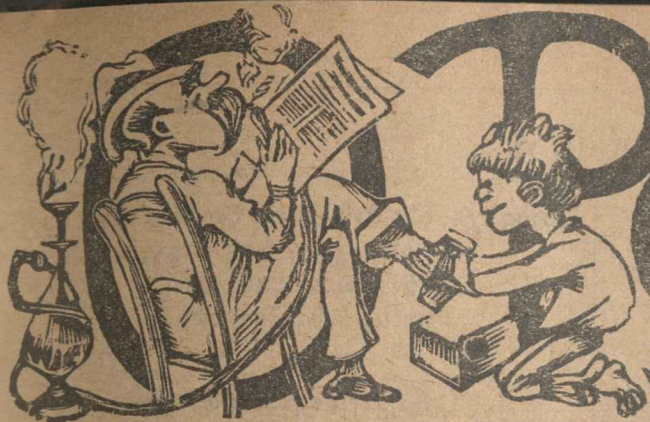

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν ἐστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνιακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Εἴκοσι Δεκεμβρίου,
παῦσις Βουλευτηρίου.

Χίλια τρακόσα δεκαενιά,
ζουρλομανδύας γιὰ τὸν Ντουνιά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Δεκέμβρης εἶναι γύρω μας, Χριστοῦγεννα μυρίζουν,
κι' ὅλοι πανηγυρίζουν.
Δέντρα Χριστουγεννιάτικα
καὶ πάλι κουβαλοῦν,
κι' ἀκούω νὰ λαλοῦν
τὰ ἡρόνια τὰ νοιξιάτικα.

Χριστοῦγεννα κυττάζουμε,
Χριστοῦγεννα γιορτάζουμε
ἐστὴν ξακουσμένη Δύσι.

Καὶ καταπαύουν στεναγμοὶ
καὶ λησμονοῦνται μιὰ στιγμή
τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση.

Χριστοῦγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα,
καὶ λένε πῶς ὁ διάβολος ἐπῆρε τὸν πατέρα
τῶν ἐμπολέμων καὶ τῶν μῆ,
ποῦ λαχταροῦνε γιὰ ψωμί.

Χριστοῦγεννα καλαναρχῶ,
κι' ὅλοι ξυπνοῦν μὲ τὴν ἡχώ
δαιμονισμένου κρότου.

Αὐτὸς ὁ ψεύτης ὁ ντουνιάς,
αὐτὸς ὁ μπόγιας, ὁ φονιάς,
δὲν ἔχει τὸ Θεό του.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
κι' ὅλα παραγνωρίζονται,
καὶ δὸς του ξεκληρίζονται
στρατεύματα καὶ στόλοι.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, καὶ ἕνας τὸν ἄλλον τρώγων
μὲ τὸν πλησίον πολεμεῖ,
καὶ χαλασμοὺς βυσοδομεῖ
χωρὶς κανένα λόγον.

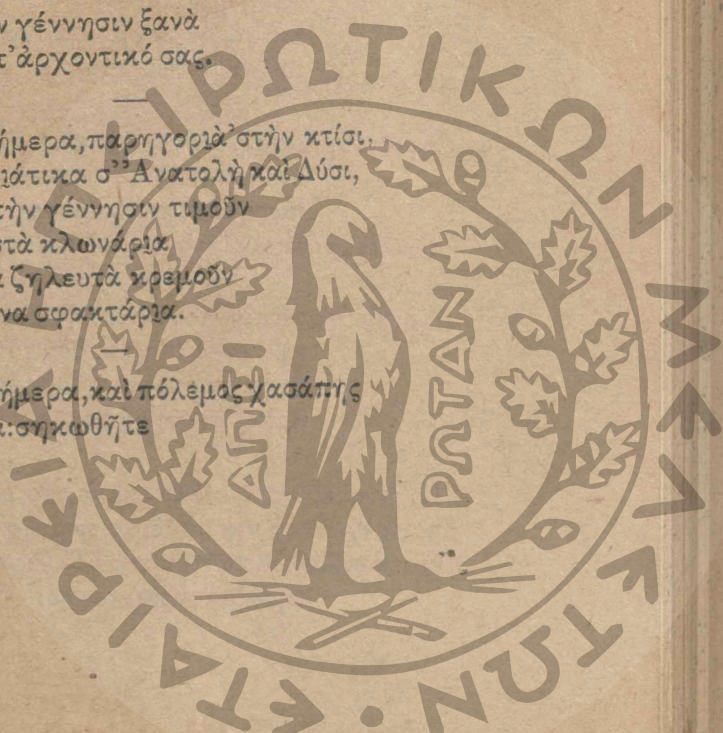
Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, πανηγυρίζ' ἡ πλάσις,
χαραῖς καὶ ξεφαντώματα,
κι' ἐγέμισαν μὲ πτώματα
κοιλιάδες, ἔγκατα τῆς γῆς, καὶ βάθη τῆς θαλάσσης.

Ἄρχοντες, καλῆσπέρα σας,
πάρετε τὸν αἶέρα σας,
χαρὰ στὸ ροιζικό σας.

Μέσα σὲ τοῦτα τὰ δεινὰ
τὴν θεῖαν γέννησιν ξανὰ
θὰ πῶ σ' ἄρχοντικό σας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, παρηγοριὰ ἐστὴν κτίσι,
δέντρα Χριστουγεννιάτικα σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
κι' ὅσοι τὴν γέννησιν τιμοῦν
ἀπάνω σ' τὰ κλωνάρια
γιὰ δῶρα ζηλευτὰ κρεμοῦν
ἀνθρώπινα σφακτάρια.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, καὶ πόλεμος χασάπης
σαλπίζει: σὴν κωθῆτε

και γύρω μου σταθίτε
να σας μοιράσω με στοργήν τα δώρα της αγάπης.

Πανήγυρις ἐφετεινή
ἀληθινὰ σπανία,
πάρτε, μεγάλοι και τρανοί,
λογής λογής κρανία.

Ἐλάτε γύρω μου, θεριά,
ριχθήτε στὰ κλωνάρια,
πάρτε στηθύρια και μεριά
και χέρια και ποδάρια.

Ἄλλ' ὅμως πάρτε κι ἄντερα, μαινόμενοι σφαγεῖς,
ποῦ λόγχαις χριστιανικαῖς τάχυσαν κατὰ γῆς,
κι ἄς γίνουνε χορδαῖς Μουσῶν και ψάλλετε μ' ἐκείνα
τῆς ἀδελφοποιήσεως τὰ μυροδόλα κρῖνα.

Β.

Π. — Κι ἐγώ, ποῦ βλέπω σήμερα
ὅτι δὲν εἶναι χίμαιρα
μία στοργή παγκόσμιος και διαρκῆς ἀγάπη,
ψάλλω με δώρα περισσὰ
νέα Χριστοῦ γεννα χρυσὰ,
ὅπου δὲν τὰ δανε ποτὲ πατέρες μας και πάπποι.

Ψάλλουν ποιμένες κι ἀγραυλοί,
και βρέμεται κανόνι...
σὲ Δύσι και σ' Ἀνατολή
κόκκινο πέφτει χιόνι.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, κι ἔξω κακὴ καρδιά,
μικροὶ μεγάλοι βρέμονται
κι ἀνθρώπων μέλη κρέμονται
στῶν δέντρων τὰ κλαδιά.

Σὰ τόσαις κοσμοχαλασιαῖς,
εἰρήνης θιασῶται,
κάνετε δώρων μοιρασιαῖς
κι ἀνθρώπων σάρκες τρῶτε.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου μέρα πρώτη,
και μέλουν σὲ τεμένη
πῶς γυῖπε πεινασμένοι
τῶν Προμηθέων ρίχνονται νὰ φᾶνε τὸ σηκότι.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα... γειά σου, μεγάλε χρόνε...
και ποῖς θνητὸς δὲν εὐτυχεῖ;
τώρα μποροῦνε κι οἱ φτωχοὶ
κρέας φτηνὸ νὰ τρῶνε.

Κι ὅπως ἐδῶ στὴν Πασχαλιά τῆς οὐδετέρας γῆς
ποῖς ἔχ' ἀρνιά γιὰ σφάξιμο σκούζουν ἀρνιῶν σφαγεῖς,
ἔτσι φωνάζουνε παντοῦ τῆς δόλιας οἰκουμένης
τῆς αἵματοβαμμένης:

Ποῖς ἔχει τὴν ἀνθρώπινα ζωντόβολα γιὰ σφάξιμο,
ποῖς ἔχει γιὰ τὸν Ἄρη,
τὸν πρῶτο μακελλάρη,
κρέας ἀνθρώπων τάξιμο.

Κήρυγμ' ἀγάπης ἀντηχεῖ,
μὰ τῶν ἀνθρώπων ἡ ψυχὴ
πρὸ μαύρη κι ἀπὸ πύσσα.

Ἀνταπαντᾷ στὸ κήρυγμα
μὲ μαύρων μύδρων σφύριγμα,
και μὲ πολέμου λύσσα.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, κι ὁ κόσμος κατεσφάγη,
βλέπω τὰ πλήθη τῶν πιστῶν πρὸς φόνους κατηχούμεναι
κι ἐκ τῆς Περσίας ἐρχονται μυστηριώδεις μάγοι
μ' ἀεροπλάνα φοδερὰ και πηδαλιούχουμένα.

Κυττοῦν σὰν τὸν Ἡρώδη
τὸν Ἄρη θηριώδη,
κι ὅπου τρομάρα και σφαγὴ
κόκκινο φῶς τοὺς ὁδηγεῖ.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει
κι ἀπὸ καπνοῦς ἐθόλωσαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
και μαίνεται καταστροφή
πλημμυρισμένη μ' αἵματα,
και λάμπουν αἵματοβαφῆ
κλεινῶν Καισάρων στέμματα.

Θεὸς εἰρήνης σήμερα φωνάζει: μὴ κυτπάτε
κι ἀλλήλους ἀγαπάτε.

Κι ἀκούω μέσα μου ξανά
νὰ λέγῃ μιὰ φωνὴ τρανὰ:

ἀπόβαλε τὰ πάθη σου και τῆς ψυχῆς τοὺς πάγους,
ἀγάπα κι ὅλους τοὺς ἐχθροὺς και τοὺς ἀνθρωποφύλους.

Ἀλλὰ φωνάζει κι ἡ Πατρίς: μακρὰν ἀγάπης οἴκος,
κι ὅλους τοὺς πολεμίους μου κτύπα τοὺς ἀμειλίκτους.

Και τότε στὴν φωνὴν σκιρτᾷς
τῆς γῆς τῆς γεννετείρας,
και τότε ξίφος ἀναρτᾷς
νὰ σφάξης ὀλετήρας,

κι ὁρμίζεσαι πρὸς χάριν τῆς νὰ πέσης στρατιότης...
ὅ, τι φιλεῖς ὡς ἀνθρώπος μισεῖς ὡς πατριώτης.

Γ.

Φ. — Θεῖαν γέννησιν θὰ ψάλλω
μέσα σὲ κακὸ μεγάλο.
Ἀρχοντες, καλὴ σπεροῦδια,
σβύστε τοῦτη τὴ φωτιά,
και βουλώσετε ταῦτα
στοῦ πολέμου τὰ τραγοῦδια.

Δέντρο Χριστοῦ γεννα γιὰ τὸ με δώρα δραπεκτά,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ μ' ἀνθρώπινα σφακτά.

Μὰ τοὺς ἤχους τῶν παιάνων
μὴν ξυπνάτε τὰς ἡχοὺς
τῆς νεκρᾶς Ἱερικοῦς.

Μύδρους κι ἔξ ἀεροπλάνων
μὴν πετάτε καθ' ἡμῶν
μὲ φρενοβλαβὴ θυμόν.

Ἕνας κι ἄλλος πολεμᾷ...
τὶ πολέμων ἰαχὴ...
μὲς στὴν πλάσιν ἀντηχεῖ
νέος θρήνος τῆς Ραμᾶ.

Δεκατέσσαρες χιλιάδες
σφάζονται σὲ μιὰν ἡμέρα,
και γεμίζουν ἡ μαννάδες
ἀπὸ θρήνους τὸν ἀέρα.

Παντοῦ βλέπω σκοτωμό,
ποῦ δὲν ἔχει τελειωμό.
Κι ἡ καὶ μὲν ἡ Βιλελμίνη,
ποῦ τῶν Ὀλλανδῶν ἀνάσσει,
κάνετε τοὺς λέγ' εἰρήνη,
μὰ τῆς λέν: καλὸ Θανάση.

Μέσα σ' αἵματος μεθύσι, ποῦ χουν ὅλοι γίναι τάπα,
μέσα στῆς σφαγῆς ἐκείναις
ποῖς θ' ἀκούσῃ Βιλελμίναις,
ποῖς θ' ἀκούσῃ και τὸν Πάπα;

Τὶ θανάτου χαροκόπι
μὲς στῶν φῶτων τὴν Εὐρώπῃ,
κι ἀθεράπευτη μανία
μὲ τὴν ἀνθρωποκτονία.

Θεῖαν γέννησιν αἰνῶ,
και τὴν φάνην προσκυνῶ
στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Και μὲς στῆς ψυχῆς τὸ βάθος
ἐμφωλεύει πάλι πάθος
φονικόν, ἀνθρωποκτόνον.

Κι ἂν τὴν εἰρήνην θέλῃς και σὺ σὰν κουνενέ,
πλήν μάθε πῶς κι ἐμένα με πιάνει τὸ μπουρί μου,
και τῶν εἰρηνοφίλων ἐκείναις ἡ φωναῖς
εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

Καθόλου δὲν προσέχω μήτε σὲ Πάπα γένεια,
κι' ὅποιος γιὰ τὴν εἰρήνην βάζει ξεφωνητὰ
τοῦ λέω πῶς κι' ἂν ἔχη παπούτσια σιδερένια
ὥς ὅτου νὰ τὴν εὕρη θὰ λρώσουνε κι' αὐτά.

Ὅθεν καὶ σὺ πολέμους τραγούδα σὰν γαλιάνδρα
καὶ διάβαζε μαζί μου τι γίνεται στὴν Φλάνδρα,
καὶ μάθε' στῆς εἰρήνης τὴν ἄκαρπη μουρμούρα
πῶς ἔγινε καὶ πάλι
προέλασις μεγάλη,
πῶς τὸν Βιστούλ ἀφίνουν καὶ πιάνουνε τὸν Μπζούρα.

Δ'.

Π. — Χριστόψωμα μοσχολοῦν
καὶ κήρυκες μᾶς δραλαλοῦν
πῶς ἴσως τώρα τὸ ψωμί
νὰ μᾶς τὸ κάνουν μιὰ δραχμή.

Πόσαις φοραῖς τὰ κύματα, ποῦ δέρνουν ἀφρισμένα
τὰ νήσυχ' ἀκρογιάλια μας,
τὰ ῥώτησα' στὰ χάλια μας
ἂν караβάκια φθάνουνε σιτάρι φορτωμένα.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, χαριτωμένα πλάσις,
ποῦ θέλωντας μὴ θέλωντας σὲ κάνει νὰ γελάσης.

Ἐν μέσῳ τῶσων ἰαχῶν
ἀκούω τώρα τὸν πτωχὸν,
ἀκούω καὶ τὸν πλούσιον
νὰ ξεφωνίζῃ: δὸς ἐμοὶ
ἔστω καὶ κριθινὸ ψωμί
κι' ὀλίγον ἐπιούσιον.

Μέσα σὲ πόλεμον ὦμὸν
ψωμάδες βοηθήσετε,
τὸ' στὸ μ' ἀνοιξόμεν ἡμῶν
κι' ἄερος πληρωθήσεται.

Μὲ βῆμα φθάνουνε γοργὰ
καὶ μάγοι στὸν Πρωθυπουργό,
κι' ἐκάθισαν σιμά του.

Κι' εὐχρήθησαν γι' αὐτὸν καλὰ
καὶ δῶρα τοῦφεραν πολλὰ
γιατ' εἶχε τὸνομά του.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, κι' ἐχθροὺς καλημερίζετε,
κι' ἀνάψετε, Χριστιανοί, στὸν Ἀρη πολυκάντυλο,
κι' ὁπότεν εἰς τὸ σπῆτι σας φαιδροὶ ξαναγυρίζετε
ἄδειο τραπέζι στρώσετε χωρὶς τραπεζομάντυλο,
καὶ ψάλλετε μὲ ταμπουρά γεμάτοι περιπάθεια
τὴν Ὑπρ, τὴν Ράβια, τὴν Ἀργκόν, τὴν Μλάβα, τὰ Καρ-
πάθια.

Τὴν θεῖαν γέννησιν κι' ἐγὼ
αἰμοχαρὲς δοξολογῶ,
κι' ἐκεῖνοι, ποῦ καλὸ μάθαν νὰ τρῶνε χοιρομήριον,
μὲς' στὰς παρούσας συμφορὰς

ἄκουσαν μῆνυμα χαρᾶς
πῶς' πέρασαν τὰ χρέη μας τὸ δισεκατομύριον.

Φ. — Ὅμως αἰσιδοῖται, βρὲ Περικλῆ, κι' ἄγᾶλλου,
κι' ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου τοῦ τρομεροῦς μεγάλου
κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων νέον Διοικητὴν
τῆς Ἐθνικῆς ἐξαίρω,
ἄνδρα κεκοσμημένον μὲ τόσην ἀρετὴν,
τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω.

Ξέρεις γιὰ ποιὸν σοῦ κάνω, βρὲ Περικλῆ, κουθέντα,
γι' ἄνδρα προτερημάτων,
πολλῶν ἀξιωθέντα
τρανῶν ἀξιωμάτων.

Π. — Τὸν ξέρω, Φασουλῆ... μοῦ λές γιὰ τὸν Ζαήμη,
ὅπου τὸν λέγ' ἡ Φήμη
ἄνδρα διαπρεπῆ μὲ σύνεσιν μεγάλην,
καὶ μὲς' στὰς ἀρετὰς ἔχει καὶ μίαν ἄλλην,
ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης, καὶ τοῦτος δηλαδὴ
μ' εὐφράδειαν γαλιάνδρας δὲν παρακελαίδει,
κι' ἐμφρόνως λέει ἴλιγα λογάκια καὶ καλὰ,
γιατ' εἶναι πάντα φτώχεια τὰ λόγια τὰ πολλὰ.

Φ. — Ἐξυμνῶ καὶ τὸν Ζωγράφον, νέον Συνδιοικητὴν,
μεγαλόκαρδον ἀλήθεια τῆς Ἡπείρου μαχητὴν,
καὶ κοινῇ βοῇ καὶ ψήφῳ κηρυχθέντα Βουλευτὴν.

Τοῦτος χάριν τῆς Πατρίδος ἐθυσίασε τὸ πᾶν,
καὶ σ' ἐλεύθερον ἀέρα
παίζει τώρα τὴν φλογέρα
πανελεύθερος ὁ Πάν.

Π. — Χριστούγεννα, πρωτόγεννα μὲ τὸ πουγγὶ γυμνὰ,
μὰ μέσα σ' ἐν' ἀνήκουστο τῆς οἰκουμένης σφάξιμο
νέαν Ὑποδιοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς ὕμνῳ,
ἀξίαν ἀληθῶς ᾠδῆς, Δροσόπουλο καὶ Μάξιμο,
ποῦ μὲ χαρίσματα κι' οἱ δὲδὲ περικοσμῶνται τόσα,
κι' εὐοὶ φωνάζω καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦ τὰ χουν τετρακόσα.

Φ. — Θεῖαν γέννησιν γεαίρουν στρατιαὶ χρυσῶν ἀγ-
καὶ σιγὰ σιγὰ προβάλλει ροδοδάκτυλος αὐγή, [γέλω
κι' ἄς ἐλπίσωμεν οἱ πάντες εἰς τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
μέσ' ἀπὸ τὴν θεῖαν φάτνην ποῖος τὸ ξέρει τί θὰ βγῇ.

Οὐδετέρως ἐπισκόπει τὸν παγκόσμιον ἀγῶνα,
κι' ἂν κυττάζῃς τὸν φρατέλο,
τὸν ἀρτίστα ντὶ κατέλο,
πῶς οὐδέτερος πηγαίνει νὰ τὸ στρώσῃ στὸν Αὐλῶνα.

Ὅμως μὴν ἀνησυχῇς
μ' ὅ, τι κάνουν οἱ φρατέλοι,
καὶ σὰν βγάζῃς τὸ καρβέλι
νὰ λογιῇς εὐτυχῇς.

Τὴν κατάστασι τὴν ξέρεις καὶ πολλάκις σοῦ τὴν εἶπα.

Π. — Νὰ λοιπὸν' στὰ μούτσονά σου δὲδὲ χάστεύκια,
[παρλαπίπα.